

El llibre tímid

UN CONTE INFANTIL DE TONI LLORET I GRAU

Aquell dia la Rut estava morruda. S'havia llevat malament, força tèrbola i amb mala lluna, segurament perquè el vespre anterior no va voler anar a dormir d'hora, tal com la seva mare l'hi deia.

De fet, a la Rut sempre li costava molt de decidir-se a anar al llit. Així que sentia allò d'“Au val, que ja és tard i demà no et llevaràs!”, ja li canviava la cara. Ella que sempre era una nena alegre i decidida, en sentir això, es tornava ben bé a l'inrevés.

Aquell dia, doncs, s'havia llevat malament, però li havia passat per una raó una mica especial, perquè la Rut, sense que ningú de casa ho sabés, quasi no havia dormit gens. I aquella falta de son, a més de fer-la estar poc animosa, la feia estar molt amoïnada perquè durant la nit havia descobert un secret inesperat i molt sorprenent que, per més voltes que hi donava, no acabava d'entendre.

El dia abans, el seu germà, el Ton, li havia regalat un llibre. El Ton, un xicot actiu, alegre, però també amant de la tranquil·litat, que estimava la seva germana petita, tot i que ella sempre el feia gabiejar tant com podia, de tant en tant se sentia una mica generós i li feia un regalet.

En aquest cas, ella, la Rut, li havia dit feia dies que ja tenia tots els contes llegits i que ja se li feia avorrit de mirar-los i remirar-los. Per això no va tenir cap mena de dubte sobre quin tipus de regal li faria: un llibre. Però havia de ser especial, un conte fora del corrent.

Val a dir, però, que alguns d'aquests regals del Ton eren una mica interessats. Ell sabia que, mentre la Rut estigués entretinguda, no l'empiparia tant. Però si s'avorria, moltes vegades no hi havia manera de treure-se-la de sobre, sempre enredant i demanant-li coses per jugar, desendreçant-li l'habitació i fent-lo enfadar ara sí, ara també.

El Ton sempre anava a comprar els llibres i els contes a la mateixa llibreria, però aquell dia en què va anar a comprar el de la Rut ho va fer en un altre lloc.

Era una botiga vella, que es trobava en un carrer vell i que tenia per dependent un home també molt vell. Des de sempre, al Ton li havia fet una mica de cosa aquell lloc, com una mena de rau-rau a la panxa, només de passar-hi pel davant. I ja feia temps que, per fer-se el valent, s'havia proposat de fer el cor fort i entrar-hi. Va ser justament aquell dia.

En arribar-hi, es va aturar a la porta, va mirar pels vidres bruts de l'aparador en què hi havia més pols que altra cosa, va respirar fort i va empènyer la porta, que va grinyolar com si fes anys que no l'obrissin. Per això, a dintre ja no calia cap campaneta, amb el soroll ja n'hi havia prou per saber si algú hi entrava.

Quan va ser a dintre, va fer unes quantes passes i es va quedar palplantat davant el taulell llardós i ple de llibres vells i diaris grocs, sense gosar moure's gaire més. Al cap d'una estona, quan ja es

pensava que l'home vell no hi era i ja estava fent el pensament de tornar-se'n, es va sentir que algú tossia darrere la cortina que feia de porta de la rebotiga i que una veu li deia: "Ja vinc, ja!"

Era l'home vell que, amb una gran parsimònia, va apartar la cortina i va anar cap al taulell on el Ton s'esperava.

L'home anava vestit amb una camisa de quadres foscos, rosegada i bruta, que decorava amb un llaç massa vistós i gros per a aquell cos esquifit i quasi raquític. També duia uns pantalons de vellut, que segur que feia anys que no els havia rentat, plens de llànties i brutícia.

El Ton ja feia estona que s'havia penedit d'haver entrat en aquella botiga, però ara que el peculiar botiguer ja era allí no tenia altra opció que demanar el llibre que buscava.

De fet, no ho sabia ben bé, el que volia. Per això va començar a explicar-li a l'home vell que volia comprar-li un llibre de contes a la seva germana petita i que li agradaria que fos un llibre especial, perquè ella es cansava molt aviat dels llibres que tenia.

L'home li va preguntar com es deia la germana i quants anys tenia. Li va preguntar què feia, com era i un munt de coses més. Tantes que al Ton ja li començava a pujar la mosca al nas, amb l'interrogatori. Però, quan va haver acabat de fer el tafaner, es va quedar una estona pensant i després li va dir: "Espera't aquí, que ja torno." I sí que es va haver d'esperar una bona estona, mentre sentia com el vell llibreter remenava papers, caixes i llibres en un racó fosc de la botiga.

Quan ja havien passat ben bé vint minuts i el Ton ja es tornava a neguitejar, l'home va tornar amb un llibre petit, vell i groguenc, a les mans que, només de veure'l, al Ton ja li va fer una mica de fàstic.

Mentre el bufava per treure-li una mica la pols, el dependent li va dir: "Agafa aquest, que segur que li agradarà, i encara és més segur que no s'avorrirà gens ni mica."

El Ton no va dir res. Aquell home vell i lleig, ara, de cop i volta, li semblava un vellet simpàtic i agradable. Era estrany aquest canvi i ni ell mateix no s'ho explicava.

L'home li va embolicar el llibre sense ni deixar-li fullejar, tot dient-li amb to misteriós que només el podia llegir la Rut i que, si algú més ho feia, tindria una gran sorpresa, força desagradable.

El Ton no n'havia fet gaire cas, però com que ja el tenia embolicat i a més era molt barat, no va protestar. Va pagar, va acomiadar-se i se'n va tornar a casa per donar-li a la Rut.

Ella, així que el va veure, va fer una cara de set fàstics, i ben a punt va estar de llençar-lo a les escombraries. Però, amb el que va explicar el Ton que li havia dit el llibreter, se'l va guardar, es va tancar a l'habitació i va començar a llegir.

Com que no tenia gaires pàgines, va pensar que aviat el tindria acabat. Així, aviat sabia si el Ton li havia aixecat la camisa, amb tot allò de l'home de la botiga. Però així que el va obrir i a mesura que anava llegint, es va adonar que les pàgines no s'acabaven. Era com si se n'hi afegissin pel darrere i marxessin les del davant. A més, les històries la captivaven tant, que no podia parar de llegir i llegir. Si una li agradava, l'altra encara més, fins que, després de sopar i amb la insistència de la seva mare, va fer veure que es posava a dormir, però no. Del llit estant, llegia i llegia sense parar. I així es va fer de dia, i així anava la pobra de son. Només va parar de llegir quan ja no va poder més i es va quedar adormida, sense voler, damunt del llit i amb el llibre als dits.

Quan el Ton, l'endemà, li va preguntar què li havia semblat el conte, ella no va dir quasi res. Estava adormida, sorpresa i amb unes ganes boges de veure si al llibre encara li quedaven més pàgines màgiques.

Que si n'hi quedaven! Ella llegia i llegia, i ja tenia els ulls vermells després de tota la nit i de quasi tot el dia llegint, però el llibre no s'acabava i cada vegada era més interessant.

Al Ton però, ja li havia pujat la mosca al nas amb aquesta actitud nova de la Rut. Que ella encara no s'hagués cansat d'aquell llibret, volia dir que potser l'home de la llibreria tenia raó. Per això l'anava a veure cada dos per tres. Li preguntava què feia i, en veure que no parava de llegir, encara s'hi encuriosia més.

Tan sorprès estava que no va poder més i va aprofitar un moment en què la Rut havia hagut de sortir de l'habitació per anar a fer un encàrrec que li havia manat la seva mare, per agafar-li el llibre i donar-hi un cop d'ull.

Aquell llibrot vell i pòlsos, era damunt el llit de la Rut, convertit ara, vist de lluny, en un magnífic exemplar acabat de sortir de la impremta. En atansar-s'hi, es veia més aviat prim com abans i tenia el mateix dibuix al davant, però era com si fos tan nou que ni la Rut l'hagués estat llegint.

El va agafar, el va obrir per la primera pàgina i va començar a llegir. A mitja pàgina però, les lletres es feien cada vegada més tènues, com si es diluïssin en el paper. I aquest, el paper, s'ennegria i es tornava amb l'aspecte envellit que ell li havia vist a la botiga. A la segona plana ja no hi va poder llegir res. Les lletres ja quasi s'havien evaporat i, si hi posava el dit al damunt, s'esborraven del tot, com quan es passa la mà per damunt els mots escrits amb guix en una pissarra. A la tercera pàgina ja semblava que no hi havia res escrit.

Quan la Rut va tornar, es va adonar que el Ton li havia tocat el llibre i que tot s'havia esborrat. Ella, amb unes llàgrimes immenses als ulls, es va quedar asseguda a la cadira i es va adonar que, el que primer havia llegit quan va començar —que anava d'un llibre tímid que només es deixava llegir per una persona—, era veritat i que, a més, el llibre era precisament aquell.

El vellet que sortia als contes era el llibreter que li havia venut el conte al Ton. I el llibre era tan tímid com el mateix vellet, perquè es tractava d'un text escrit amb el cor i amb la màgia de l'escriptor que estima tant els llibres i els qui els llegeixen que els seus només els pot deixar llegir als nens i nenes que els estimen tant com ho fa ell.

Sort que, quan el Ton va deixar el conte i la Rut el va tornar a prendre per mirar de llegir-lo, el llibre es va tornar a confiar i les lletres i les pàgines, de mica en mica, van tornar a sortir.

Aquell, doncs, era un llibre tan tímid que només es deixava llegir per la Rut.

Al capdavant, el Ton havia estat encertat. Aquell era un conte ben especial!